

De zendbrief van Paulus aan de

Galaten

hoofdstuk 2

*Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik,
maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef,
dat leef ik door het geloof des Zoons van God,
Die mij liefgehad heeft, en Zichzelven voor mij overgegeven heeft.*

Galaten 2:20

Ad Leeuwenhage

Hebreeuwse woorden worden gelezen van rechts naar links en ook de daarbij behorende getalswaarden.
Alles in deze uitgave mag gecopieerd en gebruikt worden, als het maar is tot eer van de Heere Jezus Christus.

De brief aan de Galaten (hoofdstuk 2)

Saulus was van Jeruzalem richting Damaskus gegaan om de gemeente Gods te vervolgen. Onderweg naar Damaskus greep de HEERE hem echter in zijn kraag en kwam hij tot geloof. Daarna ging hij, als een Paulus, naar de berg Sinai in Arabië

Na 3 jaar keert hij via Damaskus terug naar Jeruzalem. (*Galaten 1:17*)

Daar spreekt hij alleen met Petrus en Jacobus.

Vervolgens gaat Paulus terug naar zijn geboorteplaats Tarsen en van daaruit maakt hij zijn eerste zendingsreizen.

Na 14 jaar keert Paulus weer voor het eerst wederom naar Jeruzalem.

- :1 Daarna ben ik na 14 jaren, wederom naar Jeruzalem opgegaan met Barnabas, ook Titus medegenomen hebbende.
- :1 Dus pas **17 jaar** na zijn bekering kwam Paulus weer in Jeruzalem en hij had bij die gelegenheid een ontmoeting met de gelovigen van de gemeente in Jeruzalem. (*Handelingen 15*)

Er was daar een bijeenkomst van gelovigen, waar de vraag gesteld werd of heidenen, die tot geloof gekomen waren in de Heere Jezus Christus, zich vervolgens zouden moeten onderwerpen aan de Joodse wetten.

Handelingen 15:10:

Men kwam uiteraard tot de conclusie, **dat dit absoluut niet de bedoeling is**. Gelovigen in de Heere Jezus Christus **zouden niet (meer) gebracht mógen worden** onder het juk der wet. Een juk dat de apostelen, en ook de voorvaders van de Joden, niet hebben **kúnnen dragen**.

Handelingen 15:11:

Men kwam tot de conclusie dat Joden op dezelfde manier zalig moeten worden, als heidenen.

Namelijk op grond van geloof alleen

Net zoals ook Abraham trouwens, die van nature ook een heiden was. (Een bedorven Syriër: Deuteronomium 26:5)

Galaten 5:1:

Want de prediking van het Evangelie is niet, dat wij onder een juk geplaatst worden. De prediking is, dat wij juist **geplaatst zijn in de "vrijheid"**, waarmee Christus ons vrijgemaakt heeft.

:1 Dus na 17 jaar (= 3 + 14) komt Paulus wederom in Jeruzalem, met Barnabas en Titus.

Barnabas = zoon der rust

= zoon der vertroosting

= bar nabi = profetenzoon

= Joses = Jozef, een Leviet van Cyprus. (Handelingen 4:36)

Cyprus = כפר = verzoening, bedekking

Titus = geëerd; eerwaardig; verpleger; verzorger; wilde duif

3 = spreekt over de beloften Gods en over de vervulling van beloften Gods
zoals daar zijn: de opstanding van Christus, ten 3^e dage

: het beloofde Zaad, namelijk Christus

: de uitstorting van de beloofde Heilige Geest

14 = spreekt over de geliefde Zoon van God

= spreekt over David = דוד = 4.6.4 = 14

spreekt over de Zone Davids

spreekt over de nieuwe schepping (= 2 x 7)

17 = de opstandingsdag en het opstandingsleven van Christus

= het 8^e priemgetal

Op de 17e van de 7e maand landt de ark van Noach op de berg Ararat.

Noach en zijn familie hebben, op grond van geloof, de wateren van het oordeel overleefd.

Een beeld van opstanding uit de dood en van wedergeboorte.

Op de 17e van de 1^e maand braken de wateren van de Schelfzee en vond de doortocht door de Schelfzee plaats. Dit is een beeld van dood en opstanding, namelijk van wedergeboorte.

Jozef had 17 jaar in de tenten van zijn vader gewoond, toen hij door zijn vader naar zijn broeders gestuurd wordt en Jacob heeft, nadat hij in Egypte Jozef wedergevonden had, nog 17 jaar samen, in gemeenschap, met Jozef geleefd.

Het driehoeksgetal van 17 is 153.

De uitdrukking in de Bijbel “de zonen Gods” heeft een totale getalswaarde van 153 en dit is dan ook het aantal grote vissen wat door de discipelen, op aanwijzing van de opgestane Heere Jezus, op het land werd (wordt) getrokken.

De naam Bezaleël, de bouwer van de tabernakel, heeft getalswaarde 153. De naam Bezaleël betekent “overschaduwd door God”.

Dit is de inhoud van de boodschap die de apostel Paulus predikt:

Romeinen 1:1 e.v.:

Paulus, een dienstknecht van Jezus Christus, een geroepen apostel, afgezonderd tot het Evangelie van God (hetwelk Hij te voren beloofd had door Zijn profeten, in de heilige Schriften), van Zijn Zoon (Die geworden is uit het zaad van David, naar het vlees; Die krachtelijk bewezen is te zijn de Zoon van God, naar den Geest der Heiligmaking, **uit de opstanding der doden**), **Jezus Christus, onzen HEERE.**

De boodschap van de apostel Paulus is volstrekt niet twijfelachtig.

Het is geen boodschap die van een mens afkomstig is en het is ook geen boodschap **naar de mens.**

Het is de blijde boodschap, van God afkomstig en gericht aan elk mens.

Namelijk: de boodschap van vergeving van zonden en van redding door geloof in de HEERE Jezus Christus, Die door God uit de doden is opgewekt.

- :2** En ik ging op, door een openbaring, en stelde hun het Evangelie voor, dat ik predik onder de heidenen; en in het bijzonder aan degenen, die in achtting waren, opdat ik niet enigszins tevergeefs zou lopen, of gelopen hebben.

- :2** Paulus vertelt dus zijn geschiedenis aan deze Galliërs, aan deze Galaten in Galatië.
Hij zegt, dat hij van de HEERE (op grond van een openbaring), aan de apostelen in Jeruzalem moest vertellen wat hij deed en wat hij predikte. (*Handelingen 15:1 en 2*)

Paulus zegt dus tot deze Galaten:

Het was de HEERE Die hem geopenbaard had, dat hij naar de apostelen in Jeruzalem moest gaan. Paulus moest van de HEERE aan de andere apostelen uiteenzetten **wàt** hij predikte. Dit blijkt achteraf tot vertroosting te zijn voor hen die in Jeruzalem waren. Maar als het aan Paulus had gelegen, zou hij liever niet Jeruzalem naar gegaan zijn.

Romeinen 15:25-33:

Paulus vertelt aan de gelovigen in Rome, dat hij onderweg is naar Jeruzalem. En hij vraagt daarom aan deze gelovigen in Rome om veel gebed. Omdat hij verwacht veel ongelovige gelovigen in Jeruzalem te ontmoeten.

Galaten 2:4:

Namelijk veel valse broederen.

Namelijk zij, die het Woord der waarheid verdraaien.

Hij was niet bang voor hen, maar hij zag er wel erg tegenop.

Al die moeite, die strijd, dat ongelooft en al die tegenwerkingen.

De enige reden waarom hij toch naar hen toe ging, was **omdat de HEERE het hem gezegd had**.

Hij vertelde hen dan ook, welke opdracht hij van de HEERE ontvangen had, namelijk het Evangelie te verkondigen aan de heidenen.

Als apostel der heidenen. (:9)

Als heidense apostel, die het Evangelie zou prediken aan Joden.

Als apostel der voorhuid. (:7)

Hij vertelde aan degenen in Jeruzalem, wat hij deed en wat de essentie van zijn boodschap was en dat ze er niet op hoefden te rekenen, dat hij ermee zou ophouden of dat hij zijn boodschap zou aanpassen, als zij het er niet mee eens zouden zijn.

Paulus stond "los" van degenen die in Jeruzalem waren.

Hij had zijn boodschap rechtstreeks van de HEERE Zelf ontvangen.

Die Boodschap predikte hij dan ook.

Deze Boodschap was zo sterk en zo gezaghebbend, dat hij kon zeggen:

Galaten 1:8 en 9:

Dat als er iemand zou komen met een andere boodschap, dan dat ik gepredikt heb, die is dan vervloekt.

:2 Paulus maakte dus de boodschap van zijn prediking aan hen bekend en dit in het bijzonder aan hen, die in achting waren.
Paulus maakte in het bijzonder de boodschap van zijn prediking bekend aan de apostelen.
Aan hen die al lang voor hem apostelen waren.
Zoals aan Jacobus, Petrus en Johannes. (*Galaten 2:9*)
In bijzonderheid aan de apostelen, want het heeft alleen zin om bepaalde onderwerpen uiteen te zetten, als je toehoorders begrijpen waarover je spreekt. Daarom ging Paulus alleen met die mensen in overleg, die inzicht hadden in de onderwerpen die hij met hen wilde bespreken.
Als hij dan toch naar Jeruzalem moest, sprak hij liever met hen, bij wie hij een beroep kon doen op hun logische verstand.

:2 ... opdat ik niet enigszins tevergeefs zou lopen, of gelopen hebben:
Dit **niet tevergeefs gelopen hebben**, kan ook slaan op het feit dat Paulus zal aantonen dat hij gelopen, gewandeld en gepredikt heeft in overeenstemming met het Evangelie, waarbij hij Titus meegenomen heeft als voorbeeld.
Want zij, die er wettische leefregels op nahouden, noodzaken anderen zich te laten besnijden. (*Handelingen 15:5*)
Door Titus mee te nemen, wil Paulus eigenlijk zeggen dat hij niet de wet gepredikt heeft, maar de genade. Dat hij zijn prediking ook niet veranderd of aangepast heeft, aan de behoefte van anderen.

:3 Maar ook Titus, die met mij was, een Griek zijnde, werd niet genoodzaakt zich te laten besnijden.

:3 **Zeker niet door mij** (zegt Paulus).
Maar ook niet door de degenen in Jeruzalem, die voor mij apostelen waren.

Handelingen 15:1 e.v.:

Want daar, in Jeruzalem, was de grote vraag:

Moet een heiden, als hij tot geloof komt in de HEERE Jezus Christus, onder de wet geplaatst worden en dus besneden worden?

Paulus zegt dus tot deze Galaten, die zich weer onder de wet wilden laten

brengen, dat ook de apostelen in Jeruzalem het erover eens waren, dat Titus, die van nature een Griek en dus een heiden was (en daarmee ook elke andere heiden), **zich niet zou laten besnijden**.

Of een tot geloof gekomen heiden zou dit om een andere reden moeten willen doen, maar niet **om godsdienstige, wettische redenen**.

Galaten 2:14 en 15:

Deze ex-farizeeërs, deze “wettische” gelovigen in Christus, waren van mening dat, als men deel had gekregen aan de zegeningen Gods en aan het burgerschap van Israël, dan behoorde men zich te laten besnijden.

Maar Paulus maakt bekend dat wij, als gelovigen uit de heidenen, reeds besneden zijn!

Romeinen 2:23 e.v.:

Die op de wet roemt, onteert gij God, door de overtreding der wet?

(Men beroemt zich op de wet, maar door die wet daarna toch te overtreden, onteert men God juist.)

Want de Naam van God wordt om uwentwil gelasterd onder de heidenen, gelijk geschreven is.

(De Naam van God wordt door een leven onder de wet **juist gelasterd**, want de zonden nemen juist bovenmatig toe door een leven onder de wet.)

Want de besnijdenis is wel nut, indien gij de wet doet.

Maar indien gij een overtreder der wet zijt, zo is uw besnijdenis voorhuid geworden.

(Dan werkt die besnijdenis juist beschuldigend.)

De besnijdenis heeft pas nut, als je geen overtreder der wet meer bent.

De besnijdenis heeft pas nut, als je weet dat je door de besnijdenis juist niet onder de wet bent.

De besnijdenis drukt namelijk uit, dat de “oude mens” met zijn werken is weggedaan.

Want aangezien de wet gelegd was op het vlees, maar het vlees, de “oude mens” weggedaan is (uitgebeeld in de besnijdenis, waarbij de omhulling, de buitenkant, de voorhuid wordt weggedaan), is men dus ook niet meer onder de wet.

Als je een overtreder der wet bent (en dat ben je onherroepelijk als je toch onder de wet blijft leven), dan kun je net zo goed de voorhuid weer aandoen.

Want nogmaals:

De besnijdenis drukt uit, dat je **niet onder de bedekking** en **niet onder uiterlijke leefregels**, dus **niet onder de wet** bent.

De besnijdenis drukt uit, dat de "oude mens" met zijn werken is weggedaan.

Waarom keer je dan terug naar het "oude" en naar een leven onder de wet, terwijl je op symbolische wijze, via de besnijdenis, daar afstand van genomen hebt?

Door te denken dat je één voorschrift der wet (het ritueel der besnijdenis) **moet** uitvoeren, keer je, **als wedergeborene**, als **Geestelijke mens**, terug naar een leven onder de wet die **op het vlees** was gelegd, met alle nare gevolgen vandien.

Je raakt steeds verder af van de genade, die er alleen in Christus Jezus is.

Want, hoewel je dan zonder voorhuid bent, wat een uitbeelding is van de verlossing van de buitenkant, van de uiterlijke dingen, wil je toch onder de wet leven. Daardoor wordt de HEERE alleen maar gelasterd.

Het heeft alleen nut om je **als wettische leefregel te laten besnijden**, als je ook **ten volle de wet kunt houden**, maar dat kun je niet!

Door onder de wet te willen leven, **trek je eigenlijk de voorhuid weer aan**.

Maar een heiden die wel de voorhuid heeft), en zich **niet stelt onder de wet**, omdat hij wéét en **gelóóft** dat hij op die manier toch **niet aan Gods eis zal kunnen voldoen**, doet **een beroep op Gods genade**.

Door **die gelóvige houding** rekent de HEERE degene die de voorhuid in het vlees nog wel heeft, als zijnde **besneden**.

Namelijk: **besneden van hart**.

Romeinen 2:27:

En zal de voorhuid, die uit de natuur is, als zij de wet volbrengt, u niet oordelen, die door de letter en besnijdenis een overtreder der wet zijt?

Zullen de heidenen, die de voorhuid hebben, maar die wensen te leven uit geloof, u niet veroordelen, omdat u zich hebt laten besnijden op wettische grond?

Omdat je niet wenst te leven uit geloof, maar wenst te leven door de werken der wet?

Romeinen 2:28:

Want die is niet een Jood, die het in het openbaar is; noch die is de besnijdenis, die het in het openbaar in het vlees is;

Je bent niet een Jood (= een werktuig, en dienstknecht van de HEERE), omdat er in het openbaar en dus aan de buitenkant, iets van je afgesneden is. Maar die is een werktuig en een ware dienstknecht van God, die in het **verborgene**, namelijk **op Geestelijke wijze, besneden is**.

Namelijk degene die **zijn hart heeft laten besnijden**.

Namelijk degene die **wedergeboren** is en vervolgens wenst te leven **door geloof alleen**.

Bij de besnijdenis onder de wet, op wettische grond, **ontvang je lof van mensen**.

Als je bij je Geestelijke besnijdenis (= wedergeboorte, waardoor je verlost bent van al het oude = wereld, zonde, dood, vlees en wet) in de praktijk wenst te leven uit genade en uit geloof en uit het nieuwe wat je van God hebt ontvangen, dan **ontvang je lof van God**.

1 Korinthe 7:18 e.v.

Is iemand, besneden zijnde, geroepen, die late zich geen voorhuid aantrekken; is iemand, in de voorhuid zijnde, geroepen, die late zich niet besnijden. De besnijdenis is niets, en de voorhuid is niets, maar de onderhouding der geboden Gods.

Een iegelijk blijve in die beroeping, daar hij in geroepen is.

Besnijdenis of voorhuid, het doet er helemaal niet toe, want dit gaat over de buitenkant. Alleen geloof in het Woord van God en de wens om daaruit te leven **telt**.

Filippenzen 3:3:

Want wij zijn de besnijding, wij, die God in den Geest dienen, en in Christus Jezus roemen, en niet in het vlees betrouwen.

Kolossenzen 2:8-17:

Maar nu legt ook gij dit alles af, namelijk gramschap, toornigheid, kwaadheid, lastering, vuil spreken uit uw mond. (1 *Timotheüs* 1:3-9)

Liegt niet tegen elkander, dewijl gij uitgedaan hebt den ouden mens met zijn werken.

En aangedaan hebt den nieuwen mens, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het evenbeeld Desgenen, Die hem geschapen heeft;

Waarin niet is Griek en Jood, besnijdenis en voorhuid, barbaar en Scyth, dienstknecht en vrije; maar Christus is alles en in allen.

Zo doet dan aan, als uitverkorenen Gods, heiligen en beminden, de innerlijke bewegingen der barmhartigheid, goedertierenheid, ootmoedigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid;

Verdragende elkander, en vergevende de een den anderen, zo iemand tegen iemand enige klacht heeft; gelijkerwijs als Christus u vergeven heeft, doet ook gij also.

En boven dit alles doet aan de liefde, dewelke is de band der volmaaktheid. En de vrede Gods heerse in uw harten, tot welken gij ook geroepen zijt in een lichaam; en weest dankbaar.

Het woord van Christus wone rijkelijk in u, in alle wijsheid; leert en vermaant elkander, met psalmen en lofzangen, en geestelijke liederen, zingende den Heere met aangenaamheid in uw hart.

En al wat gij doet met woorden of met werken, doet het alles in de Naam van de Heere Jezus, dankende God en de Vader door Hem.

:3 Zoals eerder gezegd:

De besnijdenis, **zoals die onder de wet, en in het Jodendom, plaatsvond**, is een type, van het wegnemen van de gehele oude mens, namelijk van het vlees, en van de wet, die op de het vlees gelegd was.

Het wegsnijden of wegknippen van de voorhuid, is een type van het wegnemen van de omhulling (= de oude mens).

Door het wegnemen van de oude mens, wordt de nieuwe mens (= Christus) openbaar. Die nieuwe mens is het Leven van Christus, **in ons**.

2 Korinthe 5:15 e.v.:

Wij zijn op geestelijk wijze besneden, omdat de HEERE onze oude mens heeft weggedaan en wij een nieuw schepsel geworden zijn in Christus.

De ware besnijdenis gebeurt dus niet met mensenhanden.
De ware besnijdenis is het werk van de Geest, op grond van geloof.
De ware besnijdenis is wedergeboorte (= de weg van dood en opstanding met Christus).

Deuteronomium 10:16 en 17:

Besnijdt dan de voorhuid uws harten, en verhardt uw nek niet meer.
Want de HEERE, uw God, is God der goden, en HEERE der heren; die grote, die Machtige, en die vreselijke God, Die geen aangezicht aanneemt, noch geschenk ontvangt.

Zelfs de wet zegt:

God neemt niet de buitenkant aan, dus of je nu wel of niet besneden bent maakt voor de HEERE niets uit.

Door Hem geschenken te geven, namelijk voor Hem je best te doen via de werken der wet, daar zal je ook niet voor beloond worden.

Wat zou je de HEERE überhaupt kunnen geven, waar Hij Zelf niet voor zou kunnen zorgen.

De HEERE heeft ons alles te geven, en Hij geeft het ons **op grond van geloof alleen**.

Abraham de heiden werd dan ook gerechtvaardigd en hem werd eeuwig leven beloofd, en dat hij erfgenaam der Wereld zal zijn; en dit alles **alleen op grond van geloof in God en Zijn Woord**.

Dus degenen die **Geestelijk besneden zijn**, maar die denken toch onder de wet te moeten leven om daardoor eeuwig Leven te kunnen ontvangen, hebben het niet begrepen.

Zij demonstreren hierin hun onwetendheid, onbenulligheid en hoogmoedswaanzin.

Terug naar:

:3 Men heeft geprobeerd om Titus (die een heiden was en dus in de voorhuid), die tot geloof gekomen was in de HEERE Jezus Christus, alsnog te besnijden. Dit is uiteraard niet gelukt.

Waarom men Titus besnijden wilde, staat in Romeinen 2:29:

Opdat men lof zou hebben van mensen; en:

- :4 En dat om der ingekropen valse broederen wil, die van bezijden ingekomen waren, om te verspieden onze Vrijheid, die wij in Christus Jezus hebben, opdat zij ons zouden tot dienstbaarheid brengen.
- :4 Valse broeders, komen alleen maar binnen, als zij zien dat je **vrij** bent.

Bent u vrij?

Nu, als u vrij bent, dan moet u oppassen voor valse broederen.

Want die zullen zonder meer zeggen: Dat gaat zo maar niet...

: Dit of dat kan of mag echt niet meer hoor...

Dit is een leugen en ook zij weten dat dit een leugen is.

Er staat niet voor niets bij, dat zij valse broederen zijn.

Broederen, namelijk kinderen Gods, maar die komen met valse leringen.

Alleen maar omdat zij u de vrijheid in Christus misgunnen.

Galaten 5:1:

Maar de Bijbel leert, dat wij zouden staan in de vrijheid, met dewelke Christus ons heeft vrijgemaakt, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid (= wet) bevangen.

Als wij vrij zijn, dan is ons dus alles geoorloofd.

1 Korinthe 6:12; 10:23:

Alle dingen zijn mij geoorloofd, maar niet alle dingen zijn : nuttig

: oorbaar

: stichtend

: opbouwend

De eerste vraag is dus eigenlijk : **Mag het allemaal wel?**

Het eerste antwoord is : **Ja, alles mag!**

De volgende vraag: **Is het allemaal wel verstandig om dit of dat te doen?**

Het antwoord is : **In veel gevallen is het waarschijnlijk niet verstandig!**

Maar let daarbij wel op:

Niet een ander, maar wij zouden onszelf dit soort vragen stellen.

Dus een ander zou geen antwoord geven op onze overleggingen.

Maar wij zouden onszelf daar wel een eerlijk antwoord op geven.
En vervolgens zouden wij van ons eigen gemoed ten volle verzekerd zijn.
(*Romeinen 14:4*)

Galaten 5:1:

Wij staan in **de vrijheid**.

En natuurlijk, vrijheid brengt **verantwoordelijkheid** met zich mee.

Die zouden wij ook **leren verstaan en dragen**.

Niet omdat er iemand anders over je schouders meekijkt, en in je nek staat te hijgen, want dat leidt al snel tot een leven onder de wet, hoe goed en oprecht de bedoelingen ook zijn.

:4 Hier zijn het broederen (= gelovigen in Christus) met valse bedoelingen.

Zij bespieden onze vrijheid in Christus Jezus.

Zij kunnen het niet hebben, dat wij wèl leven in de vrijheid en vanuit de vergeving die wij hebben in Christus Jezus onze HEERE.

:4 Ingekropen valse broederen:

Johannes 10:1-11:

Dat zijn diezelfde lui, die van elders (en dus buiten Christus om), binnen willen dringen.

Als ze geen controle over de schapen krijgen (via wetten en regels), dan slachten en verderven ze gewoon de kudde.

Johannes 1:14:

Genade en waarheid, is door Jezus Christus geworden.

Johannes 8:32:

De Waarheid, namelijk het Woord van God zal ons vrijmaken.

Overal waar men ons onder een juk en dus onder de wet wil brengen, is dit niet de waarheid, **maar is dit de "leugen"**.

Want genade en waarheid maakt ons "vrij".

Een leven onder de wet (= leugenachtig) maakt ons tot gevangene, en tot slaaf der zonde.

De mens wordt er steeds ongelukkiger van, als hij onder de wet leeft.

Het is een juk, wat noch de vaders, noch de discipelen, noch wij, hebben kunnen dragen.

Elke dag langer dat juk dragen, is een dag van nog verdere uitputting.

Het is volkomen in strijd met het Evangelie wat aan ons eertjds gepredikt is.

Galaten 1:8 en 9:

Dus een ieder die iets anders predikt, dan dat wij gepredikt hebben, die is vervloekt.

Handelingen 10:

Had de HEERE, via Cornelis, niet duidelijk aan de apostel Petrus gedemonstreerd, dat het de HEERE **niet gaat om afstamming** en dat het Hem niet gaat om werken, **maar om geloof alleen?**

Het was de HEERE, Die dit bepaald had.

Aan Petrus, maar ook aan ons, wordt niet gevraagd of wij het daarmee eens zijn.

Van ons wordt verwacht, dat wij dit geloven.

In Handelingen 15 komt men vervolgens tot de conclusie, **dat het ook absoluut nergens toe dient**, dat een gelovige in Christus (of hij nu van geboorte een Jood of een heiden is), onder de wet geplaatst wordt.

Ook Titus heeft zich dus niet laten besnijden.

Even tussendoor:

We zouden ook opletten op de volgorde van de Namen en Titels van de HEERE Jezus Christus in de Bijbeltekst.

De uitdrukking "Christus Jezus" wijst naar de opgewekte en verheerlijkte HEERE, Die zit ter rechterhand Gods op de genadetroon, op grond van Zijn trouw in het verleden.

In Hem, namelijk in deze opgestane en verheerlijkte Christus Jezus onze HEERE, zijn wij geplaatst in de vrijheid.

Als de Naam "Jezus" voorop staat, ligt de aandacht op Zijn gehoorzaamheid en trouw aan God en Zijn Woord, in Zijn mens-zijn.

Op grond daarvan werd Hij de Christus.

- :5** Denwelken wij ook niet een uur hebben geweken met onderwerping, opdat de waarheid van het Evangelie, bij u zou verblijven.

- :5** Die valse broeders waren van plan om ons tot dienstbaarheid en dus tot slavernij der wet te brengen, maar wij hebben ons **geen moment** door hen **onder de wet laten brengen**.

We hebben ook niet de schijn gewekt dat wij hen maar enigszins tegemoet kwamen.

Vervolgens zegt de apostel Paulus:

Stel, dat wij voor hun zogenaamde vrome redeneringen geweken waren, dan zou **de waarheid** van het Evangelie van ons en van u, **zijn weggeroofd**.

Kolossenzen 2:23:

Redeneringen overigens, die wel een schijn van wijsheid hebben en die een gedaante hebben van godsdienst in nederigheid, maar ze ontnemen je de vrijheid in Christus.

- :6** En van degenen, die geacht waren, wat te zijn, hoedanigen zij eertijds waren, verschilt mij niet; God neemt den persoon des mensen niet aan; want die geacht waren, hebben mij niets toegebracht.

- :6** De discipelen waren eerder dienstknechten van de HEERE, dan de apostel Paulus.

Zij hadden ruim 3 jaar met de HEERE Jezus opgetrokken, en zij hadden dus een bepaalde achting onder de mensen.

Vervolgens werden zij apostelen, en door hun bediening werd de gemeente al gebouwd toen Saulus nog op weg was, om diezelfde gemeente, indien mogelijk, te verwoesten.

Saulus van Tarsen kwam pas later tot geloof.

Saulus kreeg toen hij eenmaal Paulus was geworden, niet de erkenning van de gelovigen, die de andere apostelen wel gekregen hadden.

Zeker als voormalig vervolger en moordenaar der gemeente, heeft hij van vele gelovigen geen plaats en erkenning binnen de gemeente gekregen.

Mensen zijn hoogmoedig, wreed en onverdraagzaam, en traag om te vergeven. Ook vele Christenen zijn zo. Hoewel zij zelf uit de vergeving en genade Gods wensen te leven, eisen zij dit alleen voor zichzelf op en zijn niet snel van zins om anderen diezelfde vergeving en genade te bewijzen.

Paulus zegt:

Ik stond in Jeruzalem voor hen, die door anderen mensen **geacht werden iemand te zijn**. (Vanwege hun verleden werden de discipelen geëerd.)

Maar dat maakte mij niets uit, want als ik me daar iets van aan had moeten trekken, dan had ik beter thuis kunnen blijven.

Paulus had zelf allang afgerekend met zijn verleden.

Hij hield geen rekening meer met zijn eigen verleden.

En ook met het verleden van een ander rekende hij niet meer.

2 Korinthe 5:16 en 17:

Wij kennen van nu aan niemand meer naar het vlees; en indien wij ook Christus naar het vlees gekend hebben, nochtans kennen wij Hem nu niet meer naar het vlees.

Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden.

Daarom kunnen gelovigen niet meer roemen over hun verleden.

Daarom kunnen zij ook niet meer in mineur zijn over hun verleden.

Want hoe ons verleden er ook uit zag, het is gestorven, en door de HEERE weggedaan.

Het kenmerk van een gelovige is dan ook:

Dat hij niet achterom kijkt in wrok.

Dat hij hoop heeft (= toekomstverwachting), die vast ligt in Christus Jezus onze HEERE.

Dat hij zich uitstrekt naar hetgeen voor hem is en daarbij behoort hij te vergeten dat wat achter hem is. (*Filippenzen 3:14*)

Een ander voorbeeld, maar nu uit deze Galatenbrief: wij zijn verlost uit Egypte, verlost van de slavernij, maar we zijn wel in de woestijn.

Dit maakt niet uit, want we worden geleid door de Geest van Christus (waarvan de wolkkolom een type was) en we zijn op weg naar het beloofde land, het hemels Kanaän.

Want u weet het:

De slavernij van Israël in Egypte, is een type van de slavernij van Israël on-

der de wet. De slavernij in Egypte, is een type van elke slavernij waar een mens aan vastzit in deze wereld.

Israël probeerde via haar eigen werken (= tichelstenen: hout, hooi en stoppelen) haar eigen gerechtigheid op te richten.

Galaten 2:16 en 17:

Een ieder die door de wet en door de werken der wet, zichzelf probeert te rechtvaardigen voor God, blijkt dan een slaaf van de zonde te zijn.

Daarom zou men weten, dat men bevrijd is uit Egypte (= wereld en maatschappij) en van haar slavernij (= wet).

Om vervolgens in de woestijn te zijn en daar uit genade **te leren leven**.

Men zou zich op weg weten naar het hemels Kanaän.

In de woestijn valt er ook niets tot stand te brengen.

Je hebt er niets.

Je bent dus volkomen afhankelijk van wat God je, uit de rijkdom van Zijn genade, aanreikt.

Zoals het Manna uit de hemel: want de HEERE Jezus Christus, is het ware Brood des Levens is. (*Johannes 6*)

Het water uit de rots, hetwelk is Christus. (*Johannes 4; 1 Korinthe 10*)

Je staat in Zijn vrijheid en hebt dus alle reden om feest te vieren.

(*Galaten 5:1; 1 Korinthe 5:7 en 8*)

Wij kennen elkaar alleen nog **als nieuwe schepselen in Christus**.

We zijn door geloof en uit genade, zalig geworden in de HEERE Jezus Christus.

Naar het voorbeeld van de HEERE, zou er ook bij ons geen aanneming des persoons zijn.

Want de HEERE neemt niemands buitenkant aan, maar iemands gelovig hart.

1 Samuël 16:7:

De mens ziet aan wat voor ogen is (zoals status, gedrag en mooi praterij), maar God neemt het hart aan.

Galaten 2:16

Het gaat de HEERE er niet om hoe iemand handelt, maar om wat die iemand gelooft.

De HEERE neemt dus de gelovige aan.

Niet zozeer op wat de gelovige doet, maar op wat de gelovige denkt.

Wat de gelovige vervolgens doet, zou voortkomen uit zijn geloof in het Woord van God.

:6 En zegt de apostel Paulus:

Ook de discipelen zijn niet zalig geworden op grond van wie zij in verleden waren, maar zij zijn, net als ik, zalig geworden op grond van geloof alleen. Zij hebben mij niets toegebracht.

Ik heb aan hen niets te danken en ik ben hen dus ook niets verschuldigd.

Ik hoef hen zeker niet naar de mond te praten, want ik ben geen dienstknecht van hen.

Ik word ook niet door hen betaald.

En tegen de Korinthiërs zegt Paulus:

1 Korinthe 4:3:

Jullie hebben wel kritiek op mijn wijze van leven, maar jullie hebben nooit een stuiver bijgedragen in mijn levensonderhoud.

Gezien jullie gezindheid, heb ik ook liever dat dit zo blijft.

Dus denk maar niet dat jullie mij zouden kunnen zeggen, wat ik wel of niet zou moeten doen.

En dat is de positie, van elke dienstknecht van God.

Hij is geen mensendienaar, ook al dient hij de mens met het Evangelie Gods.

Hij is een dienstknecht van God.

Hij staat in de vrijheid.

:7 Maar daarentegen, als zij zagen, dat aan mij het Evangelie der voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis;

:7 Paulus zegt tot deze Galaten:

Dat hij helemaal niet opzag naar de positie van deze “vooraanstaanden” te Jeruzalem.

Dat Paulus niet heeft moeten erkennen wie deze “vooraanstaanden” waren, maar dat deze “vooraanstaanden” hebben moeten erkennen dat de

HEERE het Evangelie der voorhuid aan Paulus had toevertrouwd.

Hiermee komen we even terug op:

Galaten 1:16:

Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Denzelve door het Evangelie onder de heidenen zou verkondigen, zo ben ik terstond niet te rade gegaan met vlees en bloed;

Onder de heidenen = **in** de heidenen

= in verbondenheid **met de heidenen**

als zijnde **één der heidenen**

Naar de mens gesproken is het misschien onwaarschijnlijk, dat de HEERE, **mij, een heiden**, gesteld heeft in Zijn dienst.

Romeinen 15:16:

Opdat ik een dienaar van Jezus Christus zij onder (= in = als één der heidenen), het Evangelie van God bedienende, opdat de offerande der heidenen aangenaam worde, geheiligd door den Heiligen Geest.

1 Timotheüs 2:7:

Wartoe ik gesteld ben een prediker en apostel (ik zeg de waarheid in Christus, **ik lieg niet**), een leraar der heidenen (= heidense leraar), in geloof en waarheid.

Naar de mens is het onwaarschijnlijk dat ik, als heidense apostel, nu als leraar en prediker van het Woord der Waarheid, mijn bediening heerlijk maak aan de Joden.

2 Timotheüs 1:10 en 11:

Doch nu geopenbaard is door de verschijning van onzen Zaligmaker Jezus Christus, Die den dood heeft te niet gedaan, en het leven en de Onverderfelijkheid aan het licht gebracht heeft door het Evangelie, wartoe ik gesteld ben een prediker, en een apostel, en een leraar der heidenen.

Namelijk een heidense leraar, predikende en onderwijzende het Woord der Waarheid, het Evangelie uwer zaligheid

Dus:

- :7** Evangelie der voorhuid = Het prediken van het Evangelie, door **de heidense apostel Paulus**, aan **Joden en heidenen**.
Evangelie der besnijdenis = Het prediken van het Evangelie door **de besneden apostel Petrus** aan **onbesnedenen, namelijk aan heidenen en Joden**.

Zie Handelingen 10:1 e.v.:

Petrus, de besneden apostel, heeft moeten leren dat het Evangelie voor zowel Jood als heiden, bestemd is.

Dat de Jood op dezelfde wijze moet zalig worden als de heiden, namelijk door geloof alleen.

Voordat Petrus naar de heidenen gezonden werd, moest hij eerst leren dat er niets onrein is in zichzelf.

Als de HEERE je dus dingen aanreikt, die je van huis uit gewend was om als "onrein" te beschouwen, om diezelfde dingen nu, met dankzegging aan de HEERE, tot je te nemen.

Romeinen 14:14; 1 Timotheüs 4:3,4; 1 Johannes 3:20

Want een Jood, moet op dezelfde manier gerechtvaardigd worden, en zalig worden, als heiden, **namelijk op grond van geloof alleen**.

Genesis 15:6:

Want zo was het al bij jullie vader Abraham, toen hij nog een "onbesneden" was.

Handelingen 15:8-12:

En God, de Kenner der harten, heeft hun getuigenis gegeven, hun gevende den Heiligen Geest, gelijk als ook ons;

En heeft geen onderscheid gemaakt tussen ons en hen, gereinigd hebbende hun harten door het geloof.

Nu dan, wat verzoekt gij God, om een juk op den hals der discipelen te leggen, hetwelk noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen?

Maar wij geloven, door de genade van den Heere Jezus Christus, zalig te worden, op zulke wijze als ook zij.

En al de menigte zweeg stil.

- :8 Want Die in Petrus krachtelijk wrocht, tot het apostelschap der besnijdenis, Die wrocht ook krachtelijk in mij, onder de heidenen;
- :8 De apostel Paulus haalt dit als een bewijs aan, om aan te tonen, dat er geen verschil was tussen de prediking van Paulus en die van Petrus
Jood en heiden worden gerechtvaardigd door geloof in de HEERE Jezus Christus.

Want de Heilige Geest werkte niet alleen in Petrus: *Handelingen 2; 10:34 en 44 e.v.; 15:7-11*; maar ook in Paulus: *Handelingen 15:12 e.v.*

De Kracht van de Heilige Geest was nadrukkelijk bij hen beiden aanwezig. Demonstratief laat de HEERE dus zien, dat Hij het is, Die achter deze beide apostelen, en hun bediening staat.

En, zegt de apostel Paulus tot deze Galaten:

Dit werd nog bezegeld door de handdruk.

Namelijk door de **rechterhand der gemeenschap**.

Hun gemeenschappelijk werk in verband met Boven, danwel met de Rechterzijde.

Zij wensen elkaar de genade (en dus niet de wet) van de HEERE Jezus Christus toe.

- :9 En als Jacobus, en Cefas, en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de heide die mij als heidense apostel gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Barnabas de rechterhand der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan;
- :9 Jacobus, Cefas (= Petrus), en Johannes werden geacht pilaren te zijn. Als zij dat waren, dan ook de apostel Paulus.
 Maar **ook allen die de Waarheid liefhebben** en daarin wandelen.

1 Timotheüs 3:15:

Gemeente van de Levende God, pilaren en vastigheid der waarheid...

Deze vooraanstaanden in Jeruzalem bekenden dus in tegenwoordigheid van iedereen, dat zij het er volledig mee eens waren dat Paulus zijn bedie-

ning van de HEERE ontvangen had, om aan Joden en heidenen het Evangelie der genade Gods te prediken.

Dit werd bezegeld door de **rechterhand der gemeenschap**.

Ze waren 17 jaar lang ieder hun eigen weg gegaan, maar geven hier uitdrukking aan hun "één-zijn" en aan hun gemeenschap in Christus.

Namelijk de rechterhand.

Deze rechterhand drukt de gelijkgestemde inhoud van het Evangelie uit.

Namelijk: **door geloof gerechtvaardigd...**

: als iemand tot geloof komt, mag hij niet onder een wet geplaatst worden...

**: de Joden moeten op dezelfde wijze zalig worden als de heidenen...
door gelóóf alléén...**

Wij = Paulus en Barnabas, gaan tot de heidenen (= 10 stammen), tot de onbesnedenen.

Zij = Jacobus, Petrus en Johannes, gaan tot de Joden/besnijdenis, die eigenlijk ook heidenen, namelijk ongelovigen, zijn.

En de enige afspraak is nog:

:10 Alleenlijk, dat wij den armen zouden gedenken; hetwelk zelf ik ook be naarstig heb te doen.

:10 Voordat ze dit afgesproken hadden, deed Paulus dit echter allang. Hij had in het buitenland de collectezak rond laten gaan voor de armen te Jeruzalem.

Romeinen 15:25-28; 1 Korinthe 16:1-3; 2 Korinthe 8,9

Een inzameling, voor de arme gelovigen in Jeruzalem.

Het trieste is, dat deze arme gelovigen in Jeruzalem niet lang daarna ook "geestelijk arm" werden.

Het denken uit wettische principes kreeg steeds meer de overhand.

Maar goed, Paulus had dus de collectezak rond laten gaan voor de gelovigen in Jeruzalem.

Voor ongelovigen had Paulus geen geld, maar voor hen had hij de genadeboodschap.

1 Timotheüs 5:8; Efeze 2:19; Galaten 6:10:

Paulus zegt dan ook:

Doet wel aan alle mensen, **maar het meest** aan de **huisgenoten des geloofs**. Je zorgt nu eenmaal eerst voor je eigen gezin, je eigen familie, en daarna... Daarna is er waarschijnlijk niets meer over en kom je dus aan de rest niet meer aan toe.

Als wij betrokken zijn in het werk van de HEERE, namelijk het werk onder gelovigen, ten behoeve van gelovigen, ten behoeve van de opbouw van het Lichaam van Christus, dan kom je aan enig werk ten behoeve van de wereld niet eens meer toe.

Er is namelijk genoeg moeite en zorg voor je eigen familie.

Mattheüs 8:21-27:

En een ander uit Zijn discipelen zeide tot Hem:

HEERE, laat mij toe, dat ik eerst heenga, en mijn vader begrave.

Doch Jezus zeide tot hem: Volg Mij, en laat de doden hun doden begraven.

En als Hij in het schip gegaan was, zijn Hem Zijn discipelen gevolgd.

En ziet, er ontstond een grote onstuimigheid in de zee, also dat het schip van de golven bedekt werd; doch Hij sliep.

En Zijn discipelen, bij Hem komende, hebben Hem opgewekt, zeggende: Heere, behoed ons, wij vergaan!

En Hij zeide tot hen: Wat zijt gij vreesachtig, gij kleingelovigen? Toen stond Hij op, en bestrafte de winden en de zee; en er werd grote stilte.

En de mensen verwonderden zich, zeggende: Hoedanig een is Deze, dat ook de winden en de zee Hem gehoorzaam zijn.

:10 De afspraken met Petrus waren dus duidelijk geweest, en waren bekrachtigd geworden door de rechterhand der gemeenschap.

Maar:

:11 En toen Petrus te Antiochië gekomen was, wederstond ik hem in het aangezicht, omdat hij te bestraffen was.

:11 Ook uit dit vers blijkt, dat Paulus niet onder leiding stond van de apostelen in Jeruzalem.

Hij was op zijn minst gelijkwaardig aan de 12 apostelen.
Alleen is de prediking van de apostel Paulus duidelijk meer gericht op de de hemelse en verborgen positie van de gelovigen in Christus en de consequenties daarvan.

Petrus wordt in het openbaar door Paulus bestraft.
Geen aantijgingen achter de rug van Petrus om, maar recht in zijn gezicht.
Paulus verklaart hier aan deze Galaten, wat de aanleiding hiervan was.
Dit wordt pas vermeld in het volgende vers.
Maar eigenlijk wordt ons dit ook al gezegd door de vermelding van de stad Antiochië:

Antiochië = tegen drijven; drijven tot
= stad van Antiochus Epifanes

Deze bracht afgodendienst voor de tempel te Jeruzalem, de verering van Zeus, en was een Griekse koning uit het geslacht der Seluciden. (± 170 voor Christus)

- :12** Want eer sommigen van Jacobus gekomen waren, at hij mede met de heidenen. Maar toen zij gekomen waren, onttrok hij zich, en scheidde zichzelf af, vrezende degenen, die uit de besnijdenis waren.
- :12** Deze Jacobus was voorganger in Jeruzalem. (*Handelingen 15*)
Jacobus had gezegd dat een heiden, als hij tot geloof kwam, **absoluut niet onder de wet is**.
Jacobus was de halfbroer van de HEERE Jezus.
Bij afwezigheid van de Koning, namelijk de HEERE Jezus Christus, was Jacobus min of meer de plaatsvervangend Rechthebber op de troon.
Jacobus functioneerde als oudste binnen de Christengemeente te Jeruzalem.
Sommigen van Jacobus = sommigen die uit de gemeente waren die te Jeruzalem was.
Ze waren van oorsprong Joden en waren dus besnedenen.
Zij waren Christenen geworden en kwamen in Antiochië op bezoek bij Petrus.
Voordat deze gelovigen uit Jeruzalem gekomen waren, at Petrus hetzelfde voedsel als de heidenen.

Voordat deze gelovigen uit Jeruzalem kwamen, stonden er bijvoorbeeld rundvleesproducten en melkproducten, op één en dezelfde tafel en at Petrus bijvoorbeeld een uitsmijter ham, onder het genot van een glas melk.

Ham, van een varken.

Een varken, dat onder de wet een onrein dier is.

Want Petrus **leefde niet meer onder de wet** en dus, met dankzegging aan de HEERE, at hij alle soorten vlees. (*1 Timotheüs 4:3; 1 Korinthe 10*)

Handelingen 10:11 e.v.:

Hij zal ham, boter, kaas en eieren, wel in hetzelfde pannetje gebakken hebben.

Het was namelijk van **hetzelfde laken** een pak!

Dit had hij zelf gezien en van de HEERE geleerd.

Maar toen die van Jacobus uit Jeruzalem in Antiochië gekomen waren, was hij bang voor ruzie met deze ex-Farizeeërs.

Daarom gedroeg hij zich maar weer als Jood, onder wettische beginselen.

En vervolgens zegt de apostel Paulus tot deze Galaten:

En raad eens wat:

:13 Ook andere Joden veinsden met hem, also dat ook Barnabas mede afgetrokken werd door hun veinzing.

:13 Andere Joden = Joden, die tot geloof in de HEERE Jezus Christus gekomen waren en die in Antiochië woonden.

Omdat deze Joden in Antiochië Petrus hoogachtten en Petrus veinsde, bracht Petrus ook hen tot veinzing.

Ineens gingen er verschillende gelovigen in Antiochië zich totaal anders gedragen.

Alleen maar omdat er ex-Farizeeërs uit Jeruzalem gekomen waren.

Dit is veinzen, dit is grote huichelarij.

1 Korinthe 9:20 e.v.:

Natuurlijk zou je kunnen zeggen dat Paulus hen geleerd had, dat het nuttig is om je aan te passen aan anderen, want dit zal veel meer tot stichting zijn.

Maar hier zijn de rollen omgedraaid.

Niet de mensen in Antiochië hadden zich aan te passen, want zij waren daar

thuis, maar deze gelovigen uit Jeruzalem hadden zich aan moeten passen bij degenen die in Antiochië woonden en bij wie zij op bezoek kwamen.

Als je bij iemand op visite komt, heb je maar te eten wat de pot schaft.

Misschien wordt er rekening met je gehouden, in verband met wat je wel of niet lust, maar dat is dan ook alles.

De regels van het huis waar je op bezoek komt, die blijven zoals ze zijn.

Als bezoeker heb je je aan te passen aan de regels van dat huis.

Als je moeite hebt je te schikken naar de regels van dat huis, dan blijf je toch weg?

Als je wel op bezoek wilt komen in dat huis, dan pas je je aan aan die huisregels.

Een heel normale regel, alleen, deze regel wordt hier in Antiochië geschonden. Petrus is hier thuis, met al die anderen uit de gemeente van Antiochië, maar in plaats van dat de gelovigen, die uit de gemeente van Jeruzalem zijn, zich aanpassen aan de gelovigen van Antiochië, past Petrus zich aan aan zijn bezoekers uit Jeruzalem.

En ook de andere Joden uit Antiochië, veinzen nu met Petrus.

Zelfs Barnabas, Paulus metgezel, laat zich meesleuren in deze misère.

Terwijl Paulus leefde zoals de heidenen en at zoals de heidenen, paste Barnabas zich aan Petrus aan, omdat Petrus zich aangepast had aan zijn bezoekers uit de gemeente van Jeruzalem.

Paulus zal gedacht hebben: **Wat krijgen we nu?**

Zelfs mijn trouwe medewerker past zich aan Petrus aan?

Je zou natuurlijk kunnen zeggen:

Ach Paulus, zo erg is dit toch ook weer niet?

Petrus bedoelde het toch goed?

Als het om de “lieve vrede” gaat, vooruit dan maar?

Maar dan vergeten wij, dat er nog **iets veel belangrijker is dan “de lieve vrede”**.

Namelijk: **Het Woord der Waarheid!**

Door het gedrag van Petrus, zien wij de gelovigen uit Antiochië en Barnabas van de Waarheid afwijken.

En dit is voor de apostel Paulus ernstig genoeg om aan de noodrem te trekken, want:

:14 Maar als ik zag, dat zij niet recht wandelden naar de Waarheid van het Evangelie, zeide ik tot Petrus in aller tegenwoordigheid: Indien gij, die een Jood zijt, naar Heidense wijze leeft, en niet naar Joodse wijze, waarom noodzaak gij de Heidenen naar de Joodse wijze te leven?

:14 Niet recht = afwijken

Dit is dus zeker **niet wandelen in overeenstemming** met de Waarheid van het Evangelie.

Want niet de wet is de norm, maar het Evangelie is de norm.

Het Evangelie is de blijde boodschap.

En: daar er geen ander Evangelie is... (Galaten 1:6)

2 Korinthe 3:7 en 9:

De wet is een bediening des doods...

De wet is een bediening der verdoemenis...

Zij waren nu afgeweken van de Boodschap van Paulus en zij hadden zich aangepast aan de Joodse levenswijze.

Paulus richt zich dus tot Petrus, in het bijzijn van alle gelovigen die daar aanwezig zijn.

Paulus zegt dan tot Petrus:

Als jij een Jood bent, maar je leeft gewoonlijk op heidense wijze en dus **niet op een Joodse wijze**, waarom laat je dan nu wel heidenen op een Joodse wijze leven?

Zoals : waarom moeten de heidenen zich dan nu ineens laten besnijden?

: waarom mogen de heidenen nu ineens geen varkensvlees meer eten?

: waarom mogen zij geen uitsmijter ham meer maken in één en hetzelfde pannetje?

Handelingen 10:11 e.v.:

Vanaf het moment dat je dat laken uit de hemel zag nederdalen, wist je en geloofde je toch, dat de HEERE had gezegd dat het je geoorloofd was om alles te eten?

Vanaf dat moment heb je toch ook op heidense wijze gegeten en geleefd?

Zonder je te storen aan godsdienstige Joodse wetten, rituelen, gebruiken en feesten?

Vervolgens vertelt Paulus tot deze Galaten, hoe hij Petrus, met voorbeelden, terechtgewezen heeft.

:15 Wij zijn van nature Joden, en niet zondaars uit de heidenen;

:15 Van nature zijn wij Joden, zegt de apostel Paulus.

Naar de oude mens en naar onze natuurlijke geboorte, behoren wij tot het Joodse volk.

Een Jood heeft dan ook de wet.

Alleen heeft hij daar niet zoveel aan, want hij wordt veroordeeld door die wet omdat hij een zondaar is.

Door het leven onder die wet blijkt hij juist een nog grotere zondaar te worden dan een heiden, die de wet niet heeft.

De **oude natuurlijke mens** heeft ook **geen enkele waarde** voor God.

De **oude natuurlijke mens** is dan ook met Christus **gekruisigd**.

Daarmee houd je op **een oude mens, een zondaar en een Jood** te zijn.

Ook alle heidense zondaren zijn gekruisigd.

Die houden dus ook op: **een oude mens, een zondaar, een heiden** te zijn.

Romeinen 3:21 e.v.:

Tussen Jood en heiden is geen enkel verschil, want allen hebben gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods, en worden om niet gerechtvaardigd, uit genade, door de verlossing die in Christus Jezus is.

Romeinen 3:9:

Omdat wij (Joden) een andere afstamming hebben, zijn wij (= Joden) dan uitnemender dan de heidenen?

Volstrekt niet!

:16 Doch wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der Wet, maar door het geloof van Jezus Christus, zo hebben wij ook in Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof van Christus, en niet uit de werken der wet.

Omdat uit de werken der wet, geen vlees zal gerechtvaardigd worden.

- :16 We worden niet gerechtvaardigd door de werken der wet,
zoals : besnijdenis
: koosjer eten
: rituelen en offers

Ook wij (die van nature Joden zijn :15) **worden gerechtvaardigd, door het geloof van de HEERE Jezus Christus.**

Zo hebben ook wij (die van nature Joden zijn :15) in Christus Jezus geloofd.

Handelingen 15:11 e.v.:

Niet alleen heidenen geloven in de HEERE Jezus Christus en worden daarvoor behouden, maar ook wij (Joden), geloven door de genade van de HEERE Jezus Christus, zalig te worden, op zulke wijze als ook zij (= heidenen).

De volgorde was eertijds:

Namelijk: eerst de Jood, en ook de Griek. (*Romeinen 1:16*)

Gij heidenen, die eertijds verre waart.... (*Efeze 2:11 e.v.*)

Nu is het eerder andersom.

Namelijk: Joden moeten op dezelfde wijze zalig worden als heidenen.

En bij het zalig worden ligt de volle nadruk op **geloof** en op **genade**.

Dus kàn de nadruk in dit vers absoluut niet liggen op de wet en op de werken der wet.

En waarom ook?

Vanaf Adam tot aan Mozes was er **2500 jaar helemaal geen wet.**

Vanaf Adam tot aan Mozes werd men altijd al door God gerechtvaardigd **door geloof alleen.**

Vanaf de opstanding van Christus tot aan de Jongste Dag is er geen wet.

Men wordt ook dan nog steeds door God gerechtvaardigd, **alleen op grond van geloof in de HEERE Jezus Christus.**

Vanaf de opstanding van Christus tot heden is ook alweer ongeveer 2000 jaar.

Alléén vanaf Mozes tot aan de HEERE Christus, leefde het volk Israël ongeveer 1600 jaar onder de wet.

De regel is dus:

Een mens ontvangt **niet door de wet**, maar alleen op grond van **geloof** eeuwig leven.

Een mens wordt **niet door de wet** behouden, maar alleen op grond van **geloof** in de HEERE Jezus Christus.

Door 1600 jaar leven van het volk Israël onder de wet, werd de Naam des HEEREN juist gelasterd. (*Romeinen 2:24*)

De wet, namelijk de HEERE, zei doe dit of laat dat, maar het volk Israël deed juist het tegenovergestelde en daarmee werd de HEERE te schande gemaakt.

Handelingen 15:11:

De apostel Paulus herinnert de apostel Petrus dus aan zijn eigen uitspraak: Wij, Joden, geloven door de genade van de HEERE Jezus Christus zalig te worden, op zulke wijze als de heidenen, opdat ook wij, zouden gerechtvaardigd worden **uit het geloof, en dus buiten de werken der wet om.**

Romeinen 2:14:

De heidenen hebben nooit de wet gehad en zijn daar ook nooit door gerechtvaardigd geworden.

Ook Abraham, die van nature een heiden was, is gerechtvaardigd op grond van geloof alleen.

Romeinen 3:21 en 22:

Dus wat moet een heiden dan alsnog met die wet?

Kolossenzen 2:12 e.v.:

Indien gij dan met Christus gestorven zijt...

Indien gij dan door en voor de wet gestorven zijt...

Indien het handschrift (= de wet), dat tegen ons was, uitgewist is, wat laat gij u weer belasten (= onder het juk der wet brengen) met wetten en wettische instellingen, en leringen en geboden der mensen die in de wereld geldend zijn...

Die zijn misschien in de wereld noodzakelijk, maar wij zijn der wereld gestorven.

Kinderen der wereld hebben een tuchtmeester nodig.

Maar wij zijn niet der wereld.

Wij zijn ook niet stuurloos geworden, omdat wij niet (meer) onder de wet leven.

Dat wordt wel gedacht en waarschijnlijk ziet het er naar wereldse normen ook zo uit, en zeker de godsdienstige Christenen zullen ons bestempelen als goddeloos en losbandig;

Maar dit is niet zo!

Ons leven wordt nu bestuurd door de Heilige Geest, namelijk door Christus Zelf. Dit is in ieder geval ons verlangen, en daar vragen wij de Heer ook om!

Wij worden niet meer geregeerd door de “wet”, maar door “genade”!

:16 Met grote nadruk worden wij in dit vers gewezen naar ^{dingen}, die wij behoren **te weten!**

Wetende = Omdat de Schrift ons dit leert, of ons dit geleerd heeft.

Dus niet, omdat wij (of een ander) dit vindt of voelt.

Wetende = Omdat de Schrift ons leert, dat wij niet door de werken der wet, gerechtvaardigd zijn (of gerechtvaardigd worden), maar dat wij door God gerechtvaardigd zijn, alleen door het geloof van de HEERE Jezus Christus.

Wetende = Dat de **“werken der wet”** staan tegenover het **“geloof van Jezus Christus”**.

Dat **“werken der wet”** dus vijandschap zijn tegenover het **“geloof in Christus”**.

Wetende = Dat wij **uit geloof** gerechtvaardigd zijn.

Als dit ons nog onbekend is, zouden wij eigenlijk moeten vragen: maar uit Wiens geloof worden wij dan eigenlijk gerechtvaardigd?

Nu: uit het geloof van de HEERE Christus Jezus!

Hij was de Gelovige, want Hij ging Zijn weg in volkomen gehoorzaamheid aan Zijn Hemelse Vader.

Zijn geloof heeft rechtvaardigheid tot stand gebracht.

Door geloof in Hem, wordt Zijn geloof ons toegerekend.

Door geloof in Hem, wordt Zijn rechtvaardigheid ons toegerekend.

Wat de HEERE Jezus Christus aangaat:

De **“werken der wet”** staan dus tegenover het **“geloof van de HEERE Jezus Christus”**.

En wat ons aangaat:

De wet en de werken der wet, staan tegenover het geloof **in** de HEERE Jezus Christus.

Het geloof in de HEERE Jezus, heeft zijn basis in het geloof **van** de HEERE Jezus Christus.

Een andere bekende tegenstelling in verband met “wet of genade” is:

De Boom des Levens die in de hof stond, is een type van Christus.

De Boom der kennis van goed en kwaad, is een type van de wet.

Als men daarvan at (en ook als men nu daarvan eet) sterft men in de praktijk.

De HEERE had gewaarschuwd, om **vooral niet te eten van de “Boom der kennis van goed en van kwaad”, maar wèl te eten van de “Boom des Levens”**.

Maar de “tuinslang” en alle godsdienstigen zeggen:

Als je wilt worden als God, eet dan van de “Boom van kennis van goed en kwaad” en dan zul je worden als God.

Nu, bepaalde kennis heeft de mens daardoor wel ontvangen.

Door de wet en door de werken der wet (= de vrucht daarvan) ontdekt men ineens dat men naakt is.

Men vindt dat men in zijn naaktheid niet voor Gods aangezicht kan verschijnen.

Dus bekleedt men zich met uiterlijk vertoon (= vijgenboombladeren), uitbeelding van het pogen om eigen rechtvaardigheid voor God te bewerkstelligen.

Men was eerst gericht op de Schepper, maar vanaf dat moment is men gericht op zichzelf.

Men ziet alleen nog zichzelf, als middelpunt van heel de kosmos.

Zo heeft men de waarheid (= Boom des Levens) verwisseld voor de leugen (= Boom der kennis van goed en kwaad).

Het praktiseren van de wet, is niets anders dan het eten van de “boom der kennis van goed en kwaad”.

Namelijk: zelf onderscheid willen maken, over wat men denkt wel, en over wat men denkt niet meer te mogen.

Maar het gaat er helemaal niet om, of men iets wel of niet mag.

Het gaat er alleen om, of de dingen die men doet tot stichting, tot opbouw zijn.

Tot opbouw van ons persoonlijk geloof in Christus èn tot opbouw van de gemeente, het Lichaam van Christus.

Een prediking, die erop gericht is dat men als gelovige zijn zonden zou bestrijden en dat een gelovige zou moeten leren wie hij zelf is; en wat daaraan veranderd moet worden om acceptabel te worden voor de HEERE en voor wie dan ook, **is een leugen.**

Wie wij van nature zijn en wat wij, volgens onszelf en anderen, hieraan zouden moeten veranderen, **dat zouden wij juist vergeten.**

Hebreeën 10:22; 1 Johannes 1:7; Efeze 1:7; 5:26; Kolossenzen 2:13:

Door het volmaakte offer van de HEERE Jezus **toen** en door het volmaakte offer van Christus als onze Hogepriester **nu, zouden wij geen weet meer hebben van onze zonden.**

Terug:

:16 Er kan door de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden voor God. De HEERE is ook niet geïnteresseerd in ons werk en **in onze maatschappelijke positie.**

Hij is alleen geïnteresseerd in Zijn werk.

Dus zouden ook wij hoofdzakelijk geïnteresseerd zijn in Zijn werk en in Zijn Positie.

Geïnteresseerd zijn in het werk, dat Hij aan ons en in ons en door ons wil volbrengen.

Wij zouden dit werk toelaten, door onszelf beschikbaar te stellen voor Hem.

Wij worden verondersteld, dit te weten.

Te weten, dat wij niet door de werken der wet, maar door het geloof van de HEERE Jezus Christus en alleen door geloof in de HEERE Jezus Christus, gerechtvaardigd zijn voor God.

:17 Maar indien wij, die in Christus zoeken gerechtvaardigd te worden, ook zelve zondaars bevonden worden, is dan Christus een Dienaar der zonde? Dat zij verre.

:17 Wij zoeken in Christus gerechtvaardigd te worden.

Als anderen dan van ons zeggen dat wij zondaren zijn, omdat wij naar heidense en niet naar Joodse normen leven, dan beschouwen zij de HEERE

Jezus Christus blijkbaar ook als een zondaar, **want ook Hij leefde niet naar Joodse normen.**

Wij zijn toch gerechtvaardigd voor God, alleen door geloof in de HEERE Jezus Christus?

Hoe kun je dan nog van ons zeggen dat wij zondaren zijn?

De grond voor het gerechtvaardigd zijn in Christus is niet een Joodse of een wettische, noch een heidense wijze van leven.

Abraham zou aan de Joden gevraagd hebben: sinds wanneer heeft dit te maken met zondig zijn voor de HEERE God?

Een mens wordt alleen gerechtvaardigd door geloof in de HEERE Jezus Christus!
Hoe kun je dan van gelovigen in Christus zeggen (die weliswaar op heidense en niet op Joodse wijze leven), dat zij zondaren zijn?

Wie je ook was, of wat je naar de "oude mens" ook bent, je bent **alléén door gelóóf** gerechtvaardigd voor God!

Niet op grond van je leefwijze en ook niet door de wetten, normen en waarden waarnaar je leeft.

Maar op grond van: je vertrouwen in en op de HEERE Jezus Christus.

En dat doen wij wèl, zegt de apostel Paulus.

En dat zeggen wij ook!

Als wij de genadetroon naderen, hoeven wij ons van geen zonden bewust te zijn. Want daar danken wij God voor de genade, de vergeving en de verlossing, die wij van Hem, in de HEERE Jezus Christus, reeds ontvangen hebben. Daar zouden wij in de praktijk van alle dag dan ook uit leven.

Wij worden opgeroepen om de HEERE in vrijmoedigheid te naderen.

Te naderen tot de troon der genade in het binnenst heiligdom, want dat is de plaats waar God woont.

Natuurlijk mankeert er aan onze levenswandel wel het één en ander.

Maar: nou en...?

Wij werden niet tot bekering geroepen, toen wij al volmaakt waren.

Wij werden **als zondaar** geroepen om tot geloof te komen in de HEERE Jezus Christus.

Als wij ons vervolgens aan Zijn Woord, aan Zijn Geest en aan Zijn werk overgeven, dan **zal Zijn Werk in ons**, ons tot de volmaaktheid leiden.

Ons leven als gelovige ligt alleen vast in Christus.

Daar dienen wij de HEERE dagelijks voor te danken en dat is wat Hij ook op prijs stelt.

Daarmee geven we namelijk uitdrukking **aan al wat wij geloven.**

Je kunt de HEERE geen grotere eer bewijzen, dan door alles te gelóven wat Hij zegt.

Geloof drukt zich uit, doordat wij volkomen rusten in Zijn volbrachte werk.

Geloof drukt zich uit, door de HEERE te danken voor het werk wat Hij in ons wil doen.

Geloof drukt zich uit, door te **weten gerechtvaardigd te zijn**, buiten de werken der wet om.

Handelingen 8:39:

De HEERE maakte toch Zelf de blijde boodschap van genade aan de Kamerling bekend?

En de Kamerling (die van nature een heiden was) vervolgde zijn reis met blijdschap.

Handelingen 10:

De HEERE maakte Zichzelf en de blijde boodschap der genade toch ook bekend aan de heiden Cornelius?

Handelingen 9:

Ook maakte de HEERE Zich bekend aan een heiden, namelijk aan de Romein Saulus!

Vervolgens maakte de HEERE Zich ook bekend aan zovele andere heidenen, zoals aan ons.

Nergens zei de HEERE tot degenen die tot geloof gekomen waren, dat zij zich nu zouden moeten plaatsen onder de wet.

Integendeel zelfs, want deze heidenen vervolgen allen hun weg, maar nu in blijdschap!

Dit wordt onderstreept in:

Handelingen 15:

Aan de heidenen (namelijk aan hen die de wet niet hebben (*Romeinen 2:14*), werd de Zaligmaker en Zijn Zaligheid gepredikt, buiten de wet en buiten de werken der wet om.

Alleen door geloof (en dus **zonder de wet en haar werken**) wordt men gerechtvaardigd.

Want dat Juk, waar je helemaal niet blij van wordt, is niet te dragen!

:17 Christus is geen dienaar der zonde.

De HEERE Jezus Christus dient ons (namelijk Joden en heidenen) door, op grond van Zijn belofte, ons Zijn rechtvaardigheid toe te rekenen.

En dit op grond van geloof alleen en uit de rijkdom van Zijn genade.

De HEERE heeft de heidenen daarmee een dienst bewezen en hen gediend. Als die heidenen dan in zonden leven, omdat zij naar heidense gebruiken leven (en niet naar Joodse gebruiken) is Christus dan een dienaar der zonde?

Volstrekt niet.

Want als iemand naar heidense gebruiken leeft, is hij dáárom toch nog geen zondaar?

Een heiden is pas een zondaar, als hij niet gelooft in de HEERE Jezus Christus.

En dit geldt ook voor elke Jood.

Zowel Jood als heiden zijn alléén gerechtvaardigd, als zij geloven in de HEERE Jezus Christus.

Dan zijn zij vanaf dat moment óók verlost van hun natuurlijke, vaderlijke afstamming en kunnen dus geen beroep meer doen op een heidense, **maar ook niet meer op een Joodse afstamming**, met de daarbij behorende inzetten en leefregels.

:17 De apostel zegt dus:

Als je een gelovige in Christus tot zondaar rekent, omdat hij niet op Joodse wijze, maar op heidense wijze leeft, dan zeg je daarmee dat Christus ook een zondaar is.

Die gelovige is in Christus een nieuw schepsel.

De HEERE Jezus Christus heeft met “al het oude” en dus met al wat wij “van nature waren”, volkomen afgerekend!

:18 Want indien ik hetgeen ik afgebroken heb, datzelve wederom opbouw, zo stel ik mijzelf tot een overtreder.

:18 Als ik datgene weer opbouw, wat ik eerst vrijwillig afgebroken heb, dan stel ik mezelf tot overtreder.

Dat wat ik **vrijwillig** afgebroken heb (omdat ik met de HEERE Jezus wilde sterven naar de oude mens en in Christus Jezus wilde opstaan naar de nieuwe mens), was een leven onder de wet.

Een leven, dat beheerst werd door Joodse wetten, inzettingen en leefregels.

Als ik dan het leven onder de wet, zowel in mijn persoonlijk leven, als in de boodschap die ik predik, heb afgebroken, waarom zou ik dan daar naar terugkeren en die afgebroken dingen weer opbouwen?

Als ik dat doe, dán ben ik juist een overtreder der wet en ben ik ook een vervloekte.

Zoals Petrus hier.

Petrus leefde **na** zijn wedergeboorte niet meer naar Joodse wetten en gebruiken, normen en inzettingen, en dus leefde hij naar heidense gebruiken en wijze van leven.

Toen er Joden uit Jeruzalem kwamen, voegde Petrus zich weer naar de Joodse normen.

Zo werd Petrus daardoor een overtreder der wet.

Óf hij had nooit mogen "breken" met de Joodse wetten, normen en inzettingen.

Óf hij had, na "gebroken te hebben" met zijn vaderlijke inzettingen, ze niet opnieuw mogen opbouwen.

Hij zat dus altijd op de één of andere manier fout.

De betekenis van deze redenering is:

Als je de wet afbreekt en je bevrijd bent van de wet, dan moet je de wet daarna niet weer opbouwen door onder de wet te gaan leven, want dan ben je alsnog een overtreder der wet.

Als je mensen eerst de genade en rechtvaardiging uit geloof alleen gepredikt hebt, dan moet je daarna niet de wet prediken, om die mensen alsnog weer onder de wet te krijgen.

En ditzelfde geldt dus ook voor de zonde.

Als je eerst predikt dat de HEERE Jezus Christus al onze zonden vergeven heeft op grond van geloof, moet je daarna niet weer zonden aanpraten, door te zeggen: **je mag dit niet en dat wel, en dat is fout en dat is goed, enz.**

De Schrift zegt eigenlijk het tegenovergestelde **namelijk: alle dingen zijn mij geoorloofd!**

De enige vraag zou hierbij eigenlijk zijn:

Is het wel verstandig om dit wel of niet te doen?

Namelijk: is het wel tot opbouw van de gemeente, het Lichaam van Christus?

Het merkwaardige is, dat de oude, natuurlijke mens, zich heel gemakkelijk en snel onder wetten laat plaatsen.

Dit geeft hem namelijk een bepaalde veiligheid.

Aan de andere kant zien wij (zeker bij kleine kinderen), hoe men juist bezig is om te kijken hoe rekbaar die wetten zijn.

Als je kinderen iets verbiedt, kijken ze je aan om te zien of je het wel meent.

Zo van: "Is dit echt je uiterste grens"?

Vaak dagen ze je ook uit, om te zien hoe ver ze kunnen gaan.

Als je dan niet vasthoudt aan de door jou gestelde norm, dan zijn ze je binnen de kortste keren "de baas".

Wat **de natuurlijke mens** en zeker kinderen, nodig hebben, is wet, tucht, pedagogie. Daaronder voelt men zich op één of andere wijze veilig.

Daarom is het heel eenvoudig om mensen te vertellen wat zij "**doen en laten**" moeten.

Daar is de oude mens namelijk zeer gevoelig voor, omdat hij dan zijn verantwoordelijkheden af kan schuiven.

Dan kan hij zeggen: "Maar hij zei....."

De "oude mens" **wil graag weten** waar hij aan toe is en welke wetten en godsdienstige voorschriften, hij heeft na te leven.

De wedergeborene **weet wèl** waar hij aan toe is, omdat hij gelooft in het Woord van God.

En wat dan ook nodig is, is:

dat een mens wedergeboren wordt door geloof in het Woord van God...

dat hij het Woord van God ten volle zou leren verstaan...

dat hij vervolgens zou leren leven uit geloof alleen...

Daarom zouden wij ons onderwerpen aan het Woord Gods en aan de Geest Gods.

De Heilige Geest, namelijk de Geest van Christus, zal ons dan leiden in heel de waarheid.

Hij zal ons leiden naar volwassenheid, naar Zoonschap en naar de Beloofde Erfenis.

:18 Maar terug naar ons onderwerp:

Een gelovige moet nooit datgene weer opbouwen, wat door zijn wedergeboorte is afgebroken.

Als je ooit geleerd hebt, dat een ieder die in de HEERE Jezus Christus gelooft, vergeving van zonden ontvangen heeft en een kind van God geworden is en door genade eeuwig Leven ontvangen heeft, **laat je daarna dan nooit meer iets anders wijsmaken.**

Dat een Christen nog zondigt en dingen doet die niet door de beugel kunnen, is allemaal waar.

Toch zouden wij leven uit geloof, uit genade en uit de vergeving van zonden.

1 Johannes 1:7:

Als wij onze zonden belijden (welke zonde dan ook), dan vergeeft de HEERE ze. Maar let wel, de HEERE vergeeft onze zonden **ook**, wanneer wij onze zonden **niet belijden.**

De strekking van dit gedeelte **is niet**: dat **onze belijdenis** van zonden, de voorwaarde zou zijn tot vergeving van zonden.

De strekking is:

Wij belijden onze zonden aan de HEERE, **omdat niet Hij**, maar wij er op dat moment last van hebben

Als zonden **ons dwars zitten**, is het het beste om ze te belijden voor de HEERE. Namelijk: onze zonden aan de HEERE bekend te maken.

Maar direct daarna zouden we Hem danken voor de vergeving ervan.

Elke gelovige **zou zich er bewust van zijn**, dat zijn geweten gereinigd wordt door God.

Elke gelovige **heeft een rein geweten voor God**, omdat hij in de praktijk leeft vanuit de vergeving van zonden.

Want nogmaals: het is **niet** zo, dat wij onze besmette gewetens (= gewoontes) reinigen, **omdat wij onze zonden belijden**.

Maar wij **laten onze gewetens reinigen, door het Woord van God**.

Want **niet onze woorden** hebben kracht, **maar alleen het Woord van God is Kracht!**

En aan de andere kant is het zo:

Als wij, in de praktijk van ons leven, niet in gemeenschap leven met God en Zijn Woord, dan zullen onze gewetens ook niet gereinigd worden.

Omdat wij onszelf dan verre houden van Zijn reinigende Woord en Water!

Velen hebben dan ook geen zekerheid over hun verlossing en de vergeving van hun zonden. Om hun gewetens te ontlasten, gaan zij vervolgens aan iedereen hun zonden belijden.

En die mensen zullen hen dan weer zeggen, wat zij wel en wat zij niet hadden moeten doen of laten.

Zij zullen hen helpen om te graven in het verleden, naar nog meer “niet belijden” zonden.

Handelingen 15:

Maar wij laten ons geen zonden meer aanpraten en we laten ons ook niet onder een wet brengen. (Die wet overigens, die niet eens op de schouders van heidenen gelegd was!)

:19 Want ik ben door de wet, der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou.

:19 Paulus zegt dus:

Dat hij (maar elk mens ook) **door de wet** veroordeeld, gedood en dus **gestorven is**.

Aangezien Eén (= de HEERE Jezus Christus) **in de plaats van allen** gestorven is, zo zijn dan allen (in die Ene) gestorven!

Zodra de gehele mensheid in Adam, **op grond van die wet**, gestorven is, is die gehele mensheid in Adam “dood” **door** die wet en ook dood **voor** die wet.

Romeinen 7:1 en 2:

De wet heeft namelijk alleen maar geldingskracht over het vlees van de levende mens.

Door de levende mens te veroordelen tot de dood en te executeren, stelt de wet zichzelf buiten spel.

Je kunt dode, door de wet geëxecuteerde mensen, niet meer verbieden om door het rode verkeerslicht te rijden en ook niet meer bekeuren.

Want nogmaals

2 Korinthe 5:15:

We zijn niet alleen veroordeeld, maar het vonnis **is** ook voltrokken.

Want Eén stierf voor allen, en dus **zijn** allen gestorven.

De HEERE Jezus stierf voor alle zondaars ter wereld.

Omdat ook wij daarom dus **door** de wet gestorven zijn, daar de wet ons met Hem ter dood bracht aan het kruishout, zijn wij ook **voor** de wet gestorven.

De wet heeft geen macht meer over ons.

Wij zijn namelijk “dood” voor de wet.

Aangezien de wet van het Oude Verbond gelegd was op het vlees van levenden, zijn wij niet (meer) onder die wet, want wij zijn in en met de HEERE Jezus gestorven.

En in Christus Jezus onze HEERE, Die in Zijn opstanding de Eersteling is van het Nieuwe Verbond der genade, zijn wij, door geloof in Hem, uit de Geest geboren en zijn we een nieuw schepsel geworden.

Het is zo logisch en zo simpel!

De moeilijkheid is echter, dat ons het leven en de werkingen van het vlees en van de oude mens opnieuw worden aangepreft, hoewel die met de HEERE Jezus Christus gestorven zijn.

Men vindt, dat we de activiteiten van de oude mens nu alsnog “de kop in moeten drukken”, want als “oude mens” mogen wij nu vooral niet meer dit of dat, of moeten juist wel dit of dat.

Maar door te zeggen wat onze “oude mens” wel of niet mag, wordt die “oude mens” weer “levend” gemaakt.

Daarbij denken wij dan, dat onze “oude mens” ook weer “levend” is voor God. En dus plaatsen wij de “oude mens” weer onder wetten, regels en voorschriften.

We zijn dan weer terug bij af, met alle gevolgen vandien.

Maar wat gestorven is en tot ontbinding is overgegaan, moet je niet weer “levend” maken.

Dat wat gestorven is, moet je voor “dood” houden!

Of voor “gestorven” rekenen!

Hoe de normen en waarden, namelijk hoe die wormen en maden dan ook nog tegenspartelen en te keer gaan: **voor de HEERE is en blijft het dood en dus zou dit ook voor ons zo zijn.**

Galaten 3:24:

Zo dan (= conclusie op het voorafgaande schriftgedeelte), de wet is onze tuchtmeester geweest **tot Christus**, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden.

Door het vonnis over, en het ter dood brengen van de HEERE Jezus (= Eén stierf voor allen), stelde de wet zichzelf buiten spel.

Dit was overigens geen verrassing.

Het was al ver van tevoren aangekondigd, dat het Oude Verbond der wet zou verdwijnen en dat het plaats zou moeten maken voor het beloofde Nieuwe Verbond der genade.

Alleen de wijze waarop dit Nieuwe Verbond tot stand zou komen, zou je eventueel “verrassend” kunnen noemen!

Jeremia 31:31-33:

Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik met het huis van Israël en met het huis van Juda, een nieuw verbond zal maken;

Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaderen gemaakt heb, ten dage als Ik hun hand aangreep, om hen uit Egypteland uit te voeren, welk Mijn verbond zij vernietigd hebben, hoewel Ik hen getrouwd had, spreekt de HEERE;

Maar dit is het verbond, dat Ik na die dagen met het huis van Israël maken zal, spreekt de HEERE: Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot God zijn, en zij zullen Mij tot volk zijn.

Het Nieuwtestamentische commentaar hierop is:

Hebreeën 8:6:

En nu heeft Hij zoveel uitnemender bediening gekregen, als Hij ook eens beteren verbonds Middelaar is, hetwelk in betere beloftenissen bevestigd is.

Want indien dat eerste verbond onberispelijk geweest ware, zo zou voor het tweede geen plaats gezocht zijn geweest.

Want hen berispende, zegt Hij tot hen: Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, en Ik zal over het huis Israëls, en over het huis van Juda een nieuw verbond oprichten;

Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaderen gemaakt heb, ten dage, als Ik hen bij de hand nam, om hen uit Egypteland te leiden; want zij zijn in dit Mijn verbond niet gebleven, en Ik heb op hen niet geacht, zegt de HEERE.

Want dit is het verbond, dat Ik met het huis Israëls maken zal na die dagen, zegt de HEERE: Ik zal Mijn wetten in hun verstand geven, en in hun harten zal Ik die inschrijven;

En Ik zal hun tot God zijn, en zij zullen Mij tot volk zijn.

En zij zullen niet leren, een iegelijk zijn naaste, en een iegelijk zijn broeder, zeggende: Ken de HEERE; want zij zullen Mij allen kennen van den kleine onder hen tot den grote onder hen.

Want Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn, en hun zonden en hun overtredingen zal Ik geenszins meer gedenken.

Als Hij zegt: Een nieuw verbond, zo heeft Hij het eerste verbond, oud gemaakt; dat nu oud gemaakt is, en verouderd, is nabij de verdwijning.

Als er dus onder het Oude Verbond al een Nieuw Verbond wordt aangekondigd, zou het voor ons toch duidelijk moeten zijn, dat de wet een tijdelijk karakter heeft.

Dat het dus alleen wachten was op Hem, Die de Vervuller der wet zou zijn.

Zie: *Galaten 3:16-24*

- :19** Mijn oude leven werd beëindigd door de wet, aan het kruis van Golgotha. Daardoor kan ik ook niet meer vervullen, hetgeen de wet eventueel van mij geëist heeft.

Ik ben dóór de wet, vóór de wet gestorven.

Dit is **juridisch een feit**, maar in de praktijk van ons leven, is dit een proces in ons denken.

Sterven ís namelijk een proces.

Sterven = afsterven; een steeds meer afgescheiden raken van...

= een proces van scheiding

- = zowel een lichamelijk, als een geestelijk proces
- = steeds meer losraken van al die dingen die in de wereld “normgevend” zijn
- steeds meer losraken van wereldse gedachten en woorden en vervuld raken met het Woord des Geestes

Hoe meer het Woord van God Zijn inwerking heeft in onze gedachten, hoe meer dat Woord van God, logischerwijze ook uitwerking zal hebben in onze wandel en gezindheid.

:19 Opdat ik Gode leven zou.

Voor de wereld, voor de wet, en voor de zonden, ben ik weliswaar gestorven.

Opdat = doelaangevend...

Dit houdt in, dat het gestorven zijn voor wet, wereld, zonde, vlees en dood, een bepaalde bedoeling heeft.

En wel een zeer essentiële bedoeling!

Want wat bij een leven onder de wet onmogelijk was (namelijk een welbehaaglijk, en vruchtbaar leven voor God), dat is nu, nadat wij verlost zijn van de wet, door geloof en door het werk van de Geest van Christus in ons, wel mogelijk.

Dit is dan ook het doel van ons leven, **nu**.

2 Korinthe 5:15:

Dat wij niet meer voor onszelf zouden leven, maar voor de HEERE Jezus Christus.

Romeinen 6:4-10:

De HEERE Jezus Christus is opgewekt tot heerlijkheid des Vaders.

Wij zijn, door geloof, met Christus opgewekt tot heerlijkheid des Vaders.

Wij zijn opgewekt, opdat wij nu als nieuw schepsel, God de Vader verheerlijken zouden.

Wij zijn met Christus opgewekt, opdat ook wij in nieuwheid des levens wandelen zouden.

Wij zijn opgewekt, opdat wij in de genade zouden staan en genade zouden verlenen.

Want:

- :20** Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij;
En hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij lijfgehad heeft, en Zichzelven voor mij overgegeven heeft.
- :20** Toen de HEERE Jezus gekruisigd werd, werd ik met Hem gekruisigd.
Hij stierf in uw en in mijn plaats en dus zijn wij met Hem gestorven.
En toch leven wij.
Maar dit geldt **alleen voor de gelovigen in Christus.**

Dus ik leef!

Maar toch niet meer ik...

Ad Leeuwenhage, die "oude mens", is dood.

Onze "oude mens" is gestorven, maar onze "nieuwe mens" is in Christus opgewekt.

Dus niet meer ik leef...

Maar Christus leeft in mij!

Dus voor zover ik leef, is dit, omdat de HEERE Jezus Christus in mij leeft.

1 Johannes 5:11:

God heeft ons de genadegift, namelijk het eeuwige Leven gegeven, en dat Leven is in Zijn Zoon.

De nieuwe mens, namelijk het Leven van Christus in ons, dat zondigt niet.

Dát Leven is volmaakt.

Alleen dát Leven is in staat om God te dienen.

De HEERE in ware vrijheid dienen, is alleen mogelijk door de nieuwe mens in Christus.

1 Johannes 3:9:

Wat uit God geboren is, dát zondigt niet.

Wat nog wèl zondigt, is de "oude mens". (Die kan niet anders dan "zondigen".)

De oude mens met zijn zonden, kun je ook niet bestrijden.

Maar in je gedachten kun je wel afrekenen met die "oude mens".

Je zou die "oude mens" rekenen, als "zijnde gestorven".

Het is toch ook luguber om tegen een dode te strijden?
Nogmaals, **wij zouden de “oude mens” voor dood rekenen.**
Tot zo’n wijze van denken worden wij in de Schrift opgeroepen!

Romeinen 6:11:

Alzo ook gijlieden, houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt (hoewel ons vlees nog zondigt), maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onzen HEERE

Als we straks voor de HEERE staan, dan is ook letterlijk weg, hetgeen voor God zo’n 2000 jaar geleden al weg was: onze oude mens en de zondige werkingen van ons vlees.

De HEERE houdt alleen nog rekening met onze nieuwe mens in Christus. De oude mens is voor de HEERE “dood”, namelijk “gestorven en begraven”. Dus als wij de HEERE naderen als kind van God, dan zouden we niet meer aan onze zonden denken en over al die dingen die weer eens mis gegaan zijn in ons leven, want voor God hebben wij geen zonden meer en in Christus ziet Hij ons volmaakt.

Dus, waar hebben wij het dan nog over?

En nu met een andere intonatie:

Dus waar hebben wij het nu nog over?

Juist, wij dánken de HEERE voor alles en onder alle omstandigheden!

Nogmaals:

1 Johannes 3:

Degene Die uit God geboren is, is Christus.

De HEERE Jezus Christus is zonder zonde.

Dus ook een ieder die uit God geboren is, zondigt niet.

De prediking behoort dus **niet meer gericht te zijn op onze zonden.**

Dat is nu juist datgene, waarvan wij verlost zijn.

De prediking behoort gericht te zijn **op het Leven dat uit God geboren is.**

Het is voor een kind van God de grootste bevrijding, om te leren verstaan dat hij niet meer hoeft te strijden tegen “zonden”, die de HEERE allang heeft weggedaan.

De HEERE zit er niet mee, want Hij aanvaardt ons zoals we zijn.
Inclusief ons zondige vlees.

(Uitgebeeld in de 2 gedesemde broden uit Leviticus 23:16.)

Als wij dit leren geloven en de HEERE vervolgens kunnen danken voor het feit, dat Hij ons aanneemt zoals wij zijn, omdat Hij ons volmaakt ziet in Christus, **is dit de overwinning op onze zonden.**

- :20 Hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelfen voor mij overgegeven heeft.
- :20 Voorzover ik hier nog in het vlees leef, en in gemeenschap leef met de HEERE Zelf, is dit op grond van het geloof van de Zoon van God.

Die Zoon van God heeft u en mij eerst liefgehad.

Hoewel wij verloren zondaars waren.

Hij heeft ons getrokken uit de duisternis en Hij heeft ons geplaatst in Zijn wonderbaar Licht.

Omdat Hij geloofde, leeft Hij nu (weer).

Omdat Hij leeft en wij in Hem geloven, **leven ook wij** door Hem.

En wij leven niet alleen door Zijn opstanding.

Maar ook, omdat Hij Zich **nu voor ons overgeeft**.

Omdat de HEERE Zich nu overgeeft voor ons, omdat wij in Hem "leven", geven ook wij onszelf over, ten behoeve van onze broeders en zusters en **vergeven wij ongevraagd elkanders zonden, zoals Christus ons vergeven heeft.**

We kennen elkaar ook niet meer naar de oude mens, maar naar de nieuwe mens in Christus.

- :21 Ik doe de genade Gods niet teniet; want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven.
- :21 Velen, prediken wel de genade, maar in de praktijk leven zij onder de wet. Wij prediken niet alleen de genade, want wij hanteren hem ook. Daarmee demonstreren wij, dat wij bevrijd zijn van de wet en van de zonde(n) en dat wij in alle vrijheid de HEERE kunnen (en zouden) dienen. Dit is uiteraard **geen pleidooi voor een losbandig leven.** Integendeel, want vrijheid scheidt juist een grotere verantwoordelijkheid.

Galaten 2:20:

Als ik dit niet begrijp, dan is blijkbaar dit vers nog niet goed tot mij doorgedrongen.

Niet meer ik leef, maar het Leven van Christus zou in mij leven en geleefd worden.

En nogmaals over die Vrijheid:

Jullie zijn gelovigen in Christus.

Als ik dus geloof, dat de HEERE Jezus Christus in jullie woont, dan zou ik toch het lef niet mogen hebben om jullie te zeggen wat jullie zouden moeten doen of moeten laten?

Als ik geloof, dat de HEERE Jezus Christus ook in jullie woning heeft gemaakt, dan is het toch godslasterlijk als ik zou zeggen hoe de HEERE Jezus Christus in jullie moet leven?

Als de HEERE Jezus Christus in jullie is, dan behoort alleen Hij de leiding te hebben over jullie leven.

Verder niemand en ook jijzelf niet!

Romeinen 8:14:

Zovelen als er door de Geest van God geleid worden, die zijn zonen Gods.

Door wedergeboorte zijn we een kind van God geworden.

Als het goed is, wensen wij op te groeien om tot Geestelijke volwassenheid te komen, opdat wij in de toekomst óók tot zoon worden aangesteld.

Dit gebeurt niet onder de heerschappij van de wet en ook niet onder de leiding van wie dan ook, maar onder de leiding van Gods Geest.

Want waarom hebben we anders die Geest ontvangen?

Waarom woont Christus anders in ons?

Waarom zijn wij dan, nu al, de Goddelijke natuur deelachtig geworden?

Nu:

Opdat de HEERE nu onze levens zou leiden.

Opdat de uitwerking van het Leven van Christus in ons, gestalte zou krijgen.

Opdat het leven van Christus in ons vrucht zou dragen dóór en vóór Hem.

Opdat wij veranderd zouden worden naar het Beeld van God Zelf.

Dat werk in ons, **doet de HEERE Zelf.**

Als we elkaar weer wetten op gaan leggen, zijn wij bezig om het werk, dat de HEERE in ons persoonlijk leven wil doen, “ongedaan” te maken.

:21 En zegt Paulus:

Dus daarom maken wij het werk, dat de HEERE **op grond van geloof en in genade** aan ons wil doen, **door de wet en door de werken der wet**, toch niet ongedaan?

We zijn begonnen met de genade Gods en daar leven wij vervolgens ook uit. We zijn voor de volle **100% alleen door geloof en uit genade** zalig geworden. Dus dienen wij voor de volle **100% ook uit geloof en uit genade** te leven.

Efeze1:9:

Wij leven uit de vergeving der zonden en misdaden, **naar de rijkdom Zijner genade.**

:21 Als we daarna toch denken gerechtvaardigd te kunnen worden door de wet, dan is de HEERE Jezus Christus dus tevergeefs gestorven.

Galaten 2:16:

De wet staat nu eenmaal lijnrecht tegenover de genade.

Als wij gerechtvaardigd worden door het geloof en het werk van Christus, dan is dit niet door de wet.

Als wij wel gerechtvaardigd worden door de wet, dan is dit dus niet uit Christus.

Dit houdt in, dat als gerechtvaardigd worden door de wet mogelijk is, dan heeft de HEERE Jezus Christus dus voor niets geleden en is Hij dus voor niets gestorven. **Maar Zijn Werk is niet tevergeefs!**

Want rechtvaardiging en genade worden ons alleen toegerekend op grond van geloof, en is alleen tot stand gekomen door de dood en opstanding van de HEERE Jezus Christus.

Als we **niet in die genade blijven staan**, dan zijn we “uitzinnig”, namelijk “buiten zinnen”, namelijk **compleet krankzinnig of gek** geworden.

En dat is dan ook wat Galaten 3:1 vervolgens zegt.

Amen.